

ZA MAMO

Menda je bilo to zato, ker sta bila Jurček in Pepček dvojčka: bila sta si ne le tako podobna, da so ju ljudje zamenjavali, temveč sta imela tudi enake misli in želje. Oba sta najrajši jedla češpljeve cmoke, najrajši sta se igrala skrivalico in najljubše jima je bilo poletje. Pozimi sta nagajala in sta venomer hotela, da bi jima mama čitala pravljice. In med temi sta imela spet oba nekatere tako rada, da sta hotela samo te poslušati in nobenih drugih. Povem vam tudi, katera pravljice so jima tako ugajale: o mizici, ki se je sama pogrinjala, o oslu, ki je dajal cekine iz sebe, o Marici, ki je hodila v gozd po listje, pa ga ji je dobra vila izpremenila v zlato. In potem, da ne pozabimo, še tisto o čarobni šibici, ki je pridnemu Mihcu pričarala vse, kar si je želel. Drugih pravljic pa nista marala.

Taka sta bila torej Jurček in Pepček. Imela pa sta še za eno leto starejšega bratca Janka. Ta spet ni rad jedel češpljevih cmokov, se ni rad igral skrivalico, ni imel rad samo poletja, temveč tudi zimo, ker je mami z veseljem pomagal kidati sneg pred hišo. Pravlјice, ki jih je mama brala Jurčku in Pepčku, so mu bile sicer tudi všeč, ampak rajši je imel tiste o živalcah. Toda Jurček in Pepček sta zmerom mamu preprosila, da jim je brala njune pravljice. Janko je bil spo-

četka žalosten, pozneje pa mu je prišla dobra misel: naučil se bo čitati! Našel je doma star abecednik. Večkrat je potem kar tako vprašal mamu za to in ono črko — in slednjič je znal čitati, ne da bi bil kdo vedel. In potem je po cele ure sedel v tihem kotičku in bral pravljice.

V to mirno življenje treh bratcev pa je posegla zla usoda: umrl jim je očka. Ne samo, da jih ni več nosil štiporamo, jim delal piščalke in jih gugal na kolenih, ampak prenehali so tudi češpljevi cmoki, potreseni s sladkorjem. Uboga mati, ki je ostala z njimi brez rednika, ni več utegnila čitati pravljice, ker je morala ves dan trdo delati. Janko ji je rad pomagal, njegova bratca pa sta bila hudo nezadovoljna. Nista hotela razumeti, da se mama ne more zdaj več tako ukvarjati z njima kakor prej.

»Veš kaj,« je rekel nekega dne Pepček Jurčku, »najdeva si k teje mami še eno, ki se bo z nama samo igrala.«

Jurček se je zamislil. Spočetka mu to ni bilo nič kaj povšeči, potem pa si je dal dopovedati.

»Ampak Janku tega ne bova povedala,« je rekel. »Našla jo bova sama.«

In povezala sta si vsak svojo culo in jo skrivaj mahnila na pot.

»Kam pa gresta?« so ju izpraševali ljudje.

»Za mamu,« sta odgovorila in stekla. Zakaj nista šla za svojo materjo, kakor veste, marveč šla sta iskat še eno, ki bi se z njima samo igrala.

Zunaj na polju za mestom se jima je že kar prijetno hodilo. Bil

je lep majski dan, sonce je grelo, travniki so zeleneli, rožice so cve tele in škrjančki so veselo žvrgoleli. —

»Jojmene,« je dejal zdajci Jurček, »ampak bova tukaj našla kako mamo? Saj ni nikjer žive duše.«

Jurček je imel prav. Tu ljudje niso hodili, ampak hiteli, kakor da drug drugega gonijo. Mračilo se je že, ko sta dečka sedla v parku na klop in vzela iz cule poslednji kratec kruha. Zdajci se je ustavila pred njima sivolasa starka.

»Ti prismoda,« se mu je smejal Pepček, »saj ne bo vedno samo polje in travniki. Prišla bova kam v vas ali v drugo mesto, pa bova tam pogledala.«

»Škoda, da nisva pogledala v našem mestu, preden sva odšla na tako dolgo pot,« je ugovarjal Jurček, ki so ga začele že noge boleti.

Bilo je že pozno popoldne, ko sta se približala neznanemu mestu. Čudila sta se množici avtov in električni železnici, ki je nista prej še nikoli videla. Nihče v mestu se ni menil za nju.

»Ne vem, kje bova našla kako mamo,« je obupaval Jurček. »Tu se šele mudi ljudem, še bolj kò naši mami doma.«

»Tema se dela in pridni otroci pojdejo že spat,« je rekla. »Zakaj pa tudi vidva nista pri mami?«

Jurček je molčal. Pepček najprej tudi, potem pa se je opogumil.

»O, saj bi bila strašno rada, gospa,« je rekel. »Ampak odšla sva od naše mame, ki mora samo delati in se ne utegne igrati z nama, in zdaj iščeva k nji še eno mamo, da bi nam čitala pravljice.«

»I, nezadovoljneža,« je rekla strogo starka. »Nikoli bi si ne mislila, da je kaj takega mogoče! Kdo vaju bo pa dal zdaj spat, kdo vaju bo čuval, da se vama kaj ne pripeti?«

Dečka sta skesano povescila glavo in si nista upala pogledati starke v oči.

»Kaj pa, če bi vidva zbolela — potem bi si želela svojo skrbno, zdelano mamo, kajne? Ali bi si želela morda drugo?«

»Jurček je kriv,« si je očital Pepček. »Ta bi najrajši venomer poslušal pravljice in največ zadržuje mamo. Zavaljo njega sem odšel.«

»Pepček si je to izmislil,« se je jezil Jurček sam nase, da se je dal zapeljati.

Starka je videla njune solze in je rekla prijazneje:

»Vi, otroci, ste prav za prav krivi, da mora mama zmeraj tako hiteti. Nič ne pospravite za seboj, letate za njo in jo zadržujete. Ko bi ji lajšali delo, bi imela tudi več časa za vas.«

Mili starkin glas je dečka nekoliko pomiril. Slednjič se je Jurček opogumil, ji pogledal v modre oči in dejal:

»Poboljšala se bova, teta. Samo povejte nama, kako bi spet prišla k mami. Večer je, in ne spomniva se več, kod sva hodila.«

»Vidiš, vidiš, deček,« je kimala starka. »Če bi mi Pepček tudi obljubil, da se bo poboljšal, bi vama

morda lahko pomagala, da bosta kmalu spet videla svojo mamico.«

»Obljubljam, teta, obljubljam,« je veselo rekel Pepček.

V tistem trenutku je starka izginila, kakor da se je v tla vdrla. — Dečka sta začutila tako nežno in prijetno sapico, kakor če veje skozi odprto okno topel zrak. Stisnila sta se k sebi kakor dva ptička. — Morda sta zaspala, morda se jima je vse to samo sanjalo, zakaj zjutraj sta se prebudila v svojih posteljicah in nad njima se je sklajnjal mamin smehljajoči se obraz.

To pot ju mami ni bilo treba siliti, naj vstaneta. Skočila sta s posteljice, se lepo umila in nista polivala kave po mizi.

»Kaj pa je to? Saj vaju kar ne poznam, tako sta pridna,« se je nasmehnila mama. »Ali sta prava?«

»Sva, sva,« sta veselo kričala.

Zdajci se je oglasil tudi Janko:

»Zato sta tako pridna, ker je danes god in praznik, mama.«

Reč je bilo tako. Jurček in Pepček pa sta sklenila, da bosta tudi po prazniku pridna. Saj sta bila vendar obljubila!

Pod dežnikom

„To je dobro, moja Breda, da sem vzel dežnik s seboj! Naj le lije, naj dežuje, nič se, Breda, mi ne boj!“

V maju vreme često laže,
Marko to od očka ve,
saj mu očka je profesor,
brez dežnika ven ne sme.

Danes se je ploha ulila;
Marko Bredi je priznal,
da ima glede dežnika
vendarle njun očka prav.